

"Ερχομαι από την 'Ανατολικήν Θράκην

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΑΤΑΛΤΖΑΝ ΕΩΣ ΤΟΝ ΕΒΡΟΝ—ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ—ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ, ΛΟΥΛΕ ΜΠΟΥΡΓΚΑΖ, ΡΑΙΔΕΣΤΟΣ ΚΛΠ. — Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΟΔΟΠΟΥΛΟΥ, Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΜΑΖ ΑΡΑΚΗ, Ο ΠΕΛΙΝΟΣ ΤΟΥ ΑΜΠΑΤΖΟΓΛΟΥ, ΤΑ ΤΡΙΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΚΩΝ. Ι. ΚΟΥΚΚΙΔΗ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΝ ΟΛΩ Ή ΕΝ ΜΕΡΕΙ ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥ-
ΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΡΑΦΟΥ ΑΔΕΙΑΣ ΤΗΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ»

Ἡ Ἀνατολική Θράκη ἀπὸ τὴν Τσατάλτζαν ἕως τὸν Ἐβρον μᾶς ἔμεινεν ὁλότελα ὄγνωστη, ἀφότου πρὶν ἀπὸ εἴκοσιν ὀκτὼ ἔτη, ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ οἱ Ἕλληνες. Εἰς τὰ δύο ἀπὸ τὴν Πόλιν πρὸς τὴν Θράκην περάσματα — τὸ σιδηροδρομικὸν τῆς Τσατάλτζας καὶ τὸ λεωφορειακὸν τῶν δύο Τσεκμετζέδων, οἱ Ἕλληνες κατεβίβαζοντο ἀπὸ τὰ ὀχήματα, ἂν, ἐπισκέπται τῆς Πόλης, ἀπειπειῶντο νὰ ταξιδεύσουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἔτσι μὲ τὴν πάροδον τοῦ καιροῦ, ἀφοῦ ἐγνωρίσαμεν στὸ ἀναμεταξὺ ἐπακριδῶς εἶτε διὰ τοῦ Τύπου εἶτε δι' ἐπιτοπιῶν ταξιδίων τόπους μακρυνούς, ὅπως τὸ Κογκό, τὰς νήσους τῶν Φιλιππίνων, τὴν Γροιλανδίαν καὶ τὴν Γῆν τοῦ Πυρός, κατελήξαμεν νὰ θεωροῦμεν τὴν ἀπηγορευμένην, ἀλλὰ καὶ τόσο κοντινὴν μᾶς Ἀνατολικὴν Θράκην σὰν μίαν ἀνεξερεύνητην χώραν, λιγώτερο γνωστὴν μᾶς ἀπὸ τὴν Χυλεανὴν Ἀμαζονίαν τῆς νοτίου Ἀμερικής, τὰ ἐνδότερα τῆς Αὐστραλίας ἢ τὰς νήσους τῶν Παπούων. Οἱ τότε κυβερνῆται τῆς Τουρκίας ὑψώνοντες ἓνα ἀδιαπέραστον κιγκλίδωμα (δὲν λέγω ἀδιαφανὲς παραπέτασμα, διότι εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπῆρχε πάντα ἡ δυνατότης νὰ ἐνατενίζουν ἀπὸ τὴν δικὴν τὴν δόχτην τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου τοὺς ἀντικρυνούς λόφους τῆς Τουρκίας) ἐσυνέχισαν ἀμείλιτα ἐπὶ μακρὰ ἔτη μίαν πολιτικὴν ποῦ ἐγεννήθη μέσα στὶς ἀνταύγειες τῶν πολεμικῶν φλογῶν. Δὲν μπορούσαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν μαγανείαν τῆς παλαιᾶς ἐχθρότητος. Μόλα ταῦτα ἔβαζαν στὸ ἀναμεταξὺ τὴν ὑπογραφήν των κάτω ἀπὸ ἑγγραφα ποῦ ὀνομάτιζαν μὲν φίλους των τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' εἰς τὴν πράξιν δὲν τοὺς ἀνεγνώριζαν τὸ ἀνθρώπινον δικαίωμα νὰ ἰδοῦν ἀπλῶς ἓνα τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ξεκίνησαν διὰ τὴν ζωὴν καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ γλυκὺ ὄραμα ἦταν δι' αὐτοὺς ἓνα ἐπιμόνον κάλεσμα. Τοὺς ἔκαμναν μίαν μετοχειρίσιν, ἡ ὁποία δὲν ἦταν καθόλου ἐξυπρετική τῆς πολιτικῆς τῶν φιλικῶν δεσμῶν ποῦ ἤθελαν ν' ἀναπτύξουν μὲ τοὺς Ἕλληνας.

Οἱ Ἕλληνες τουναντίον δὲν ἔκριναν καλὸν ν' ἀσκήσουν παρομοίαν πολιτικὴν. Καὶ τὰς πύλας τῆς χώρας των ἀφῆκαν ἀνοιχτάς δι' ἐκείνους ἐκ τῶν Τούρκων ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ κάμουν μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν τόπον τὰς γενήσεώς των

ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ: Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀθ. Ἀμπατζόγλου

καὶ συγχρόνως δὲν ἔπαυσαν νὰ ζητοῦν ἐπιμόνως ὅπως διὰ τὴν στερέωσιν τῆς ἐλληνοτουρκικῆς φιλίας ἐπιτραποῦν τὰ ταῖδια τῶν Ἑλλήνων ἀνταλλαζίμων εἰς τὴν Τουρκίαν.

Αἱ Πύλαι Ἡνοίεαν

Ἐπὶ τέλους πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη τῶν ἀνοιχτῶν θυρῶν. Ὁ φράκτης ποῦ ἦταν στημένος εἰς τὰ πρὸς τὴν Τουρκίαν σύνορά μας κατερρίθη πλέον καὶ μία περιοδεία εἰς τὴν ἐ-

κείθεν τοῦ Ἐβρου χώραν εἶνε ἀμέσως δυνατὴ δι' ὅσους διατηροῦν ἀσθεστον τὸν πόθον τῆς ἐπισκέψεώς της. Τὰ μέχρι σήμερον γενομένα ἐμνημονεύθησαν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ὑπὸ τύπον κατὰ τὸ δυνατόν χρονολογικόν. Εἶνε ὅμως ὀρθὸν νὰ καλυφθοῦν πλέον μὲ πέπλον λήθης ἰδιαιτέρως ἀδιαφανῆ, ὥστε νὰ μὴν ἀφίνουν καμμίαν σκιάν εἰς τὸ πραγματικόν γλυκοχάραγμα τῆς ἐλληνοτουρκικῆς φιλίας.

Περιέτρεξα τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην εἰς τὴν ἄλλην. Εἶδα ὅλας σχεδὸν τὰς πολιτείας της καὶ ἔ-

δῖα τὴν Ραϊδεστόν, τὸ Λουλέμπουργκας, τὰς Σαράντα Ἐκκλησίας, τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ τὸ Καραγάτς. Καὶ κατὰ παραχώρησιν τῆς Ἀγκύρας ἐπέρασα ἀπὸ ἀπηγορευμένας ζώνας, κοντὰ στὰ τουρκοβουλγορικά σύνορα. Συνωμίλησα μὲ ἀνωτέρους διοικητικοὺς ὑπαλλήλους, ἰδία τοὺς βαλῆδες καὶ τοὺς διευθυντὰς ἀστυνομιῶν καὶ χωροφυλακῆς, μὲ ἐπιστήμονας, τεχνίτας, ἐργάτας καὶ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ

— ΣΥΝΕΧΕΙΑ —

εἰς τὴν 5ην σελίδα

Μακεδονία 20/12/50

①

